

25. IV-14. VI 2015

Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseum (EKKM)
Köler Prize 2015. Nominentide näitus
Kunstnikud: Kristiina Hansen, Edith Karlson,
Tanel Rander, Anu Vahtra, Ivar Veermäe.
Peapreemia: Anu Vahtra.
Publikupreemia: Edith Karlson.

25. IV-14. VI 2015

Contemporary Art Museum Estonia (EKKM)
Köler Prize 2015. Exhibition of Nominees
Artists: Kristiina Hansen, Edith Karlson,
Tanel Rander, Anu Vahtra, Ivar Veermäe
Grand Prix: Anu Vahtra
People's Choice Award: Edith Karlson

Köler Prize on igav?

Kunstikriitik Indrek Grigor kohtus köigist Köler Prize'i näitustest kirjutanud ning 2013. aastal ka Köler Prize'i kataloogi koostaja rollis olnud kunstiteadlase Hanno Soansiga, et preemiaga seonduva üle natuke pikemalt arutleda.

25. aprillist 14. juunini oli Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseumis (EKKM) avatud üks enim meediatähelepanu saavaid Eesti kunsti sündmuseid, Köler Prize'i nominentide näitus. Köler Prize'i silmatorkavaim iseärasus on läbi viie aasta võrdlemisi muutumatuna püsivinud formaat, mis – võib kerge liialdusega väita – on näituselt röövinud sisu, jätkes alles vaid võistlusmomendi. Kunstikriitik Liisa Kaljula kirjutas juba eelmisel aastal siinsamas KUNST.EE veergudel hobukaarikute võiduajamisest¹ ja ka sina, Hanno Soans, oled viidanud Köler Prize'ile kui võistlusspordi sündmusel². Osaliselt ka preemia nominentide loomingut tutvustava mahuka kataloogi poolt – mida on keeruline üle pakkuda – kunstikriitilisest seisukohast igavaks taandatud sündmusel on aga kunstivälja seisukohalt laiemalt vaadates oluline erguti roll. Nominentideks on ennekõike noored kunstnikud, kellega pakutakse nende senise loomingu võrdlemisi professionaalset kirjeldust, seades nad samas näituse külge aheldatud võistlusmomendiga olukorda, kus näitusest otsest midagi ka sõltub. Isegi kui selleks milleks ei ole kokkuvõttes muu kui kõrgendatud tähelepanu.

Hanno, sa oled aastate lõikes korduvalt Köler Prize'ist kirjutanud ning ausalt öeldes, oled selle käigus ka pea kõigile mind Köler Prize'i näituste juures huvitavatele küsimustele tähelepanu pööranud, kuid eks näis, kas mul õnnestub sind ühes või teises punktis uude vaatenurka suunata. Kusjuures, ka see, et Köler Prize'i näitusest rääkides pädevana tunduvad küsimused korduvad aastast aastasse ja vastused ei pruugi olla muutunud, on üks neid asju, millest peaks rääkima. Köler Prize vähemalt tundub olevat EKKM-i kõige populaarsem näitus. Mis sa arvad olevat selle põjhuseks? Kas asi ongi nii lihtne, et meediale meeldib raha?

Mul puuduvad arvud, kas Köler Prize on kõige populaarsem EKKM-i näitus, samas on tõsi, et statistiliselt jäab ta meedia-pildis kõige rohkem silma. Kuid ma ütleksin, et Köler Prize'i juures ei ole tegelikult oluline, kes võidab ja kes saab raha. Tegemist on ennekõike EKKMi kui institutsiooni emantsi-peerumise projektiga. Köler Prize'i toel üritatakse saavutada seda, et siin ei oleks igavesti see intrigereivalt ümbermängitud ruumidega maja, vaid et siia tuleks veel lisasaal

Köler Prize Is Boring?

Art historian Hanno Soans, who has written on all the Köler Prize exhibitions and compiled the 2013 Köler Prize catalogue, discussed at length the pros and cons of the prize with art critic Indrek Grigor.

From 25 April until 14 June, the Contemporary Art Museum Estonia (EKKM) showed an exhibition of the nominees for the Köler Prize, one of the art events that receives the most media coverage in Estonia. The most striking idiosyncrasy of the Köler Prize is that its format has remained virtually unchanged throughout its five-year history, and we could say, with a little exaggeration, that this has robbed the event of its content. What is left is the competitive element. Art critic Liisa Kaljula has already written in KUNST.EE last year about this as a kind of horse race¹ and you, Hanno Soans, have also referred to the Köler Prize as a competitive sports event². Even though the event has earned the reputation of being boring for art critics – partly because of its voluminous (and hard to beat) catalogue introducing the work of the nominees –, when we look at the broader perspective, the Köler Prize still plays an important role in the vitality of our arts community. Most of the nominees are young artists who are offered a relatively professional description of their creative career so far. At the same time, the competitive aspect of the exhibition places them in a situation, where something actually depends on the exhibition. Even if this “something” is eventually nothing more than heightened attention.

Hanno, you have written several articles about the Köler Prize and, to be honest, you have already highlighted all the questions regarding the event that I find interesting, but let's see if I can make you see some things from a new angle. Even the very fact that the questions and answers that seem appropriate when talking about the Köler Prize exhibition have remained the same year after year is something we should discuss. Anyway, the Köler Prize seems to be the most popular exhibition for EKKM. What do you think is the reason? Is it really as simple as that the media likes money and that's it?

I do not have statistical data at hand to prove that the Köler Prize is the most popular exhibition for EKKM, but it is true that, statistically speaking, it is the event that attracts the most media attention. However, I would say that it isn't actually important who will win the Köler Prize and who will receive the money. First and foremost, it is a project of emancipation for EKKM as an institution. The Köler Prize is used

ja institutsioon jäeks püsima. Költer Prize on selle protsessi kõige olulisem hoop.

Ja ma ei ütleks, et raha teeb asja labaseks. Raha on kui mõõdupuu – kuidas ja millises mahus on kaasaegne kunst siin parasjagu aktsepteeritud. Kasvanud preemiasummad ei räägi mitte inflatsionist, vaid sellest, et usaldus sponsorite ja institutsiooni vahel on kasvanud.

Minu jaoks on Költer Prize ennekõike emantsipatsiooniprojekt, mille abil EKKM üha enam peavoolu suunas liigub. Ja ma ei halvustaks siinkohal peavoolu. Ma usun, et me kõik tahaksime, et see huvitav Eesti noor kunst, mida siin eksponenteeritakse, oleks kuskil seal kaalukausि keskel, kust siis mõõta, mis jäab klassika ja mis eksperimentalistika poole.

EKKM on mind kogu aeg intrigeerinud sellega, et ta ühelt poolt vastandub institutsionaalsel tasandil tehtavale – EKKM sisuliselt sündnis vastureaktsioonina Kumu kaasaegse kunsti näitusepoliitikale –, kuid teisalt on see reaktsioonilisus... ei saa öelda, et kadunud, kuid kindlasti transformeerunud. Probleemid on muutunud, (EKKM-i juhatuse liige – *Toim.*) Anders Härm üritab renoveerimata tööstushoones *Kunsthalle* teha.

Jah, kuid ta ei liigu ju Kumu suunas. Üks asi, mis muudab Kumu spetsiifiliseks, on suurele muuseumile omased pikad produktsioonitsüklid. EKKM saab mängida märksa dünaamilisemat mängu ning teeb seda panuste suurendamise nimel.

Kui Költer Prize'i kui sündmust sellelt positsioonilt vaadata, siis üks asi, mis silma hakkab, on see, et sündmus püsib muutmatuna ja on suisa äärmuslikult iseennast kordav. Költer Prize'i kataloogid, mis, kui need ühes jutis läbi lugeda, on pea eristamatud, sisaldavad kõik preemia statuuti ja näituse formaati tutvustavat sissejuhatust, mis on aastate jooksul minimaalselt muutunud. Ühelt poolt ma saan aru, et see ei saagi muutuda, kuid samas tahaksin ikkagi küsida, kuidas sellisesse enesekordamisse suhtuda?

Ma arvan, et peab varuma kannatust ja vähemalt järgmisi viie aasta jooksul Költer Prize'i mitte muutma. Muutuda võiks see näiteks siis, kui maja saab juurdeehituse või kui Anders Härm lõplikult tüdineb sellest iga-aastasest ühes ja samas formaadis näituse tegemisest.

Asi on ka selles, et muutumine on võimatu, kõik mängureeglid on paigas. See on saanud nagu mingiks võistlusspor dialaks, kus parameetrid peavad jäätma samasugusteks nagu siis, kui eelmised võistlejad neid läbisid.

Vaadates Költer Prize'i kui näituseformaati, tabasin end tödemuselt, et meil ei ole iseenesest väga palju taolisi Eesti kunstnikkele keskenduvaid grupinäituseid.

Ja mis samas pühenduks sellele, et osalevate autorite kunstnikupositsioonid oleks võimalikult selgelt välja toodud. Näituse kataloog viib meid tagasi õpiaegade töödesse ja veab seal joone kuni siinsamas Költer Prize'i näitusel eksponenteeritud uue tööni. Lisaks saadab seda mäng ekraaniprooviga, kus kunstnik asetatakse oma konkurentide suhtes kriitiku või kõrvatvaataja positsioonile, pannes proovile kunstniku võime ennast suuliselt väljendada ja teiste loomingus midagi näha. See pakett on väga terviklik ja minagi võib-olla tahaksin, et näiteks kümnenda aasta juubeliks tehtaks täiesti teistsuguse agendaga kataloog, mis annaks töuke, et siit edasi teeme nüüd

to maintain the museum's position as an institution so that it would not remain a single building with an intriguing and ever-changing layout of rooms, but would one day have an additional exhibition hall. The Költer Prize is the most important lever in this process.

I wouldn't say that money makes things banal. Money is the measure that shows when, and to what extent, contemporary art is being accepted here. The increases in the amounts for the prize are not the result of inflation, but rather an indication of the growth in trust between the sponsors and the institution.

To me, the Költer Prize is above all an emancipation project that helps EKKM to move closer and closer to the mainstream. And I am not here to disparage the mainstream. I believe that we would all like to see the fascinating young Estonian art that is displayed here being placed somewhere in the middle, so that we could then decide what could be categorised "classical" and what "experimental".

What has always intrigued me about EKKM is that, on the one hand, it opposes itself to what is done at the institutional level – EKKM was basically established as a counter-reaction to the exhibition politics of contemporary art at Kumu Art Museum. On the other hand, this reactionary stance – we cannot say it has disappeared, but it has certainly transformed. The problems have changed; Anders Härm (member of the Board at EKKM – *Ed.*) is trying to turn the unrenovated industrial building into a Kunsthalle.

Yes, but he is not moving towards Kumu, is he? One thing specific to Kumu is its long production cycles characteristic of a big museum. EKKM is able to play a much more dynamic game, and it does that for the sake of increasing the stakes.

If we look at the Költer Prize as an event from this position, one thing that stands out is that it has remained unchanged and is repeating itself to a downright extreme level. The catalogues of the Költer Prize, when we read them in one go, seem almost identical: they all include an introduction about the statute of the prize and the format of the exhibition, which has remained virtually unchanged over the years. On the one hand, I understand that it indeed cannot change. On the other hand, however, I would still like to ask: how should we approach this repetition?

I think we should be patient and keep Költer Prize unchanged for at least another five years. Things could change, for instance, if an extension were built to the museum, or if Anders Härm grew tired of organising an annual exhibition in the same format every time.

Also, the thing is that change is impossible; all the game rules are in place. It has become like a sports competition, where the same parameters must be applied to all contestants.

Looking at the Költer Prize as an exhibition format, it occurred to me that we do not have that many similar group exhibitions that focus on Estonian artists.

And which, at the same time, would focus on describing the positions of the artists as clearly as possible. The exhibition catalogues take us back to the works from their student years, drawing a line from there to the new work displayed right here at the Költer Prize exhibition. This is accompanied by a "screen test", in which the artists are placed in the

Eesti Rahvusraamatukogu digitaalarhiiv DIGAR(S)

4

Edith Karlson
Vaheruum
2015, installatsioon
EKKM-i näitusevaade,
foto autor Johannes Säre
Kõik õigused kunstnikul

Edith Karlson
Interspace
2015, installation
Exhibition view at EKKM,
photo by Johannes Säre
Courtesy of the artist

teistmoodi. Kuid mingisuguse aja, ma usun, on vajalik, et preemia püsiks muutumatuna.

Aga mida sa pead silmas sellega, et samasuguse formaadiga näituseid meil ei ole?

Ühelt poolt on see grupinäitus, teisalt on see tugevalt kureeritud näitus. Meil ei ole naljalt Eesti autoritele keskenduvaid kureeritud grupinäituseid. Ainus paralleel, mis pähe tuleb, on kevadnäitus (Eesti Kunstnike Liidu aastanäitus – *Toim*).

Minu arvates oleks tore, kui Köler Prize'i näituseformaat asendaks kevadnäituse.

Kevadnäituse formaat, milles on tegelikult potentsiaali, on omaette probleem, kuid röhutasin Köleri Prize'i näituse unikaalsust seetõttu, et kui ma küsün vajaduse järelle formaati muuta, siis ma ei ole tegelikult üldse kindel, kas seda peaks tegema, sest näitusena täidab ta võrdlemisi unikaalselt nišši.

Kui rääkida autorite valikust, siis tänavune on viies Köler Prize'i näitus ja seni ei ole ühtegi kunstnikku kaks korda nomineeritud. Nominendid valib EKKM-i juhatus, mis ühelt poolt tagab preemiale tinglikult stabiilse näo. Sa viitasid ka ise eelmisel aastal väljaandes Estonian Art ilmunud artiklis³, et lisaks järjepidevale loomingulisele agendale peab kunstnik nomineeritud saamiseks EKKM-i juhatusele meeldima. Vaadates Eesti kunstimaaistikul selle pilguga ringi, tekib mul küsimus, millal me oma varud ammendame. Me ei suuda igal aastal viit kunstnikku toota. Või kas selle pärast peab üldse muretsema?

Ma arvan, et natuke siiski vist peab.

Köler Prize, eriti veel käesoleval aastal, on jätnud endast mulje kui ennekõike noorte kunstnike näitusest. Siiani on olnud tegelikult vaid kaks erandit – Kiwa ja Marko Mäetamm –, kes olid Köler Prize'ile tulles juba oma mitmendas loominguks. Ealise haarde suurendamine võib olla üks suund, läbi mille valikut avardada. Samas on EKKM siamaani suunud mind oma valikutega üllatada ja veenda, ju siis siiani ei ole defitsiit veel toimima hakanud. Kuid samas ma tean, et see mõte on kuraator Anders Härm'i jutust läbi känud ja ta pelgab olukorda, kus tal ei olegi ühel hetkel mitte kedagi valida. Mis siis teha, on lahtine küsimus.

Nagu sa mainisid, on Köler Prize'il osalenud vaid kaks kunstnikku, kes on oma mitmendas loomingulises etapis. See hakkab paratamatult silma ja on minu arvates üks meie kunstivälja patoloogilisi iseärasusi. Teine asi, mis silma hakkab, on, et selle viie aasta jooksul on nominentide hulgas olnud vaid üks maalikunstnik. Kuidas peaks, sinu hinnangul, selles kontekstis nomineerimisprotsessi suhtuma? Ühelt poolt on Köler Prize EKKM-i projekt ja ma täiesti aktsepteerin, et autorite valik peab esindama institutsiooni agendat. Teisalt, me oleme Läti-kolleegidega iseäskesis, ennekõike heanaaberlike suhetega huvides, Köler Prize'i vörrelnud lätlaste Purvītis Prize'iga, millele spetsiaalselt kokku kutsutud komisjon nomineerib kunstnikke kahe aasta välitel toimuvatelt näitustelt. Mulle meeldib sealjuures, et ma näen selget alust, millega kunstnik preemiale nomineeriti, olen ma siis žürii otsusega nõus või ei.

Teisalt, Köler Prize'i kuraator Anders Härm on korduvalt röhutanud näitusele tellitud uue teose olulisust. Ning tuleb möönda, et need uued tööd on töesti olulised. Vähemalt üks neist – Jevgeni Zolotko võidutöö 2011. aastast – kuulub Eesti Kunstimuuseumile, võib-olla jõuab sinna varsti ka teine

role of critics or outsiders with respect to their competitors, thereby testing their ability to verbally express themselves and find something in the work of the other artists. This is a very comprehensive package, and perhaps I would also like to see a catalogue with a completely different agenda compiled for, let's say, the 10th anniversary of the event, which would then become an incentive to do things differently from then on. Yet, for a certain time, I believe it is necessary for the prize to remain unchanged.

But what do you mean by saying that we do not have other exhibitions of similar format?

On the one hand, it is a group exhibition; on the other, it is a strictly curated display. There are indeed very few group exhibitions that focus on Estonian authors. The only parallel that crosses my mind is the spring exhibition (Annual Exhibition of the Estonian Artists' Association – *Ed*).

I think it would be nice if the exhibition format of the Köler Prize would replace the spring exhibition.

The format of the spring exhibition, which actually has potential, is a separate problem, but I stressed the uniqueness of the Köler Prize, because when I ask about the need to change the format, I am not really sure whether we should do it or not because as an exhibition it fills a rather unique niche.

Talking about the selection of artists, this year's Köler Prize is the 5th, and so far, no artist has been nominated more than once. The nominees are selected by the Board of EKKM, which, in a way, ensures a conditionally stable image of the event. In an article³ published in Estonian Art last year you wrote yourself that, besides having a consistent creative agenda, the artist must appeal to the Board of EKKM in order to be nominated. Looking around the Estonian art scene, I have to wonder, when will we exhaust our reserves? We cannot produce five artists every year. Or should we even worry about it?

I think we should, a bit.

The Köler Prize, especially this year, has left the impression of being an exhibition of predominantly young artists. So far, there are actually only two exceptions: only Kiwa and Marko Mäetamm have applied for the Köler Prize, after previously going through several creative cycles. Widening the age range could be one way to expand the selection of artists. At the same time, EKKM has so far managed to surprise and convince me with their choice, so I guess the deficit has not yet become a problem. However, I know that the curator Anders Härm has mentioned this possibility, and he is dreading the moment when he realises that there is no-one else to choose. The question what to do then is yet to be solved.

As you mentioned, there are only two artists that have participated in the Köler Prize, after having already gone through several creative phases. This can inevitably be noticed, and to me, this is also one of the pathological idiosyncrasies of our art scene. Also evident is the fact that there has only been one painter among the nominees throughout these five years. What attitude should we, in your opinion, take toward the nomination process in this context? On the one hand, the Köler Prize is a project by EKKM and I fully accept that the choice of artists must represent the agenda of the institution. On the other hand, we have discussed this with our Latvian colleagues – mainly for the sake of good neighbourly relations – and to compare the Köler Prize with the Purvītis Prize in Latvia, with

võidutöö – Jaanus Samma Költer Prize'i projekti edasiarendus esindab meid hetkel rahvusvahelisel Veneetsia kunsti biennaalil.

Ning minu arvates võib mitmel juhul – näiteks Jevgeni Zolotko, Jass Kaselaane ja nüüd Edith Karlsoni puhul – näha, et uus töö on olnud ettekääne millegi uue alustamiseks. Költer Prize'i formaat justkui tingib selle, et kunstnik tahab näidata, kui palju ta oma senisest kesksest tööst kaugemale on jõudnud.

Siinkohal ma tahaksin natuke provotseerida. Kuivõrd Költer Prize'i võitja ei ole meie intervjuu toimumise hetkel (13. V 2015 – *Toim.*) veel välja kuulutatud, siis me võiksime ju speküleerida, kes võidak. Kodus, enne näitusekülalistust nominentidele otsa vaadates, olin ma suhteliselt kõhkleval positsioonil, aga pärast seda, kui lugesin sinu nominentide teoseid tutvustavat artiklit Eesti Ekspressis⁴ ning nüüd lõpuks ka ise näitusele jõudsin, julgeksin ennustada, et võidak Anu Vahtra. Kuid see saab selles mõttes olema mõnevõrra üllatav võit, sest esmakordsest tuleb see vana töö eest.

Jah, ka mina arvan, et võidak Anu Vahtra ja publikupreemia saab Edith Karlson.

Täiesti nõus (29. V 2015 selgus, et ennustus läks täppi – *Toim.*).

Kuid eks näis, kuidas see paistab žüriile, kes ei ole Anu Vahtra tööd näinud n-ö originaalis – mis ilmselgelt hetkel meie hinnangut mõjutab.

Rahvusvaheline žürii on olnud see teine asi, mis mulle Költer Prize'i juures alati meeldinud on. Kui ma ennist kiitsin Purvītis Prize'i selle eest, et nomineeritakse konkreetse näituse alusel, et ma saan aru, mille eest, siis teistpidi tundub mulle see, et Költer Prize'i puhul hindab žürii ikkagi ennekõike näitust, mitte varasema näituse taasesitlust, mis võib uues ruumis paremini või kehvemini välja kukkuda, on näituse kui sündmuse jätkusuutlikkuse seisukohalt märksa parem lahendus.

Paradoks, millele ma siin ennist üritasin osutada, on, et Anu Vahtra taasesitus on parem kui tema uus töö. See võistluskontekst, milles Költer Prize annab põhjuse ekspositsiooni õnnestumise nimel pingutada, on kokkuvõttes väga viljakas. Purvītis Prize'il sõltub märksa rohkem näituse kujundajast ja kuraatorist, kuidas neil näitus välja kukub.

Juba see, et kataloogis kõik kokku võetakse, paneb kunstniku sellesse positsiooni, et, oot, mis ma siis nüüd järgmisena teen? Meil ei juhtu seda just väga tihti, et valdavalt noorte kunstnike kogu looming võetakse kokku ja ta saab selle etapi seljataha jäätta.

Mul oleks üks küsimus veel. Me oleme nii kunstnike kui ka preemianäituse formaadi kallal nokkinud, nüüd on aeg natuke tuhka pähe raputada.

Ma saan Költer Prize'i kataloogi formaadist ja funktsioonist aru: sisuliselt on tegemist vahendiga, mille kaudu väliskülistest žüriile tutvustatakse nomineeritud autoreid. Kataloogi tekstile autorid on aastast aastasse muutunud, kuid sisulised muutused kataloogides aastate lõikes on vaid kosmeetilised, ning tekstid ise, olgem ausad, lihtsalt igavad. Mul tekkis neid lugedes enesekriitiline depressioon. Hanno, sina kui 2013. aasta kataloogi autor... ütle, kas me oleme nii

its specially formed committee that nominates artists based on exhibitions held during the previous two years. What I like about this is that I can see a clear reason for the nomination, whether I accept the decision of the jury or not.

On the other hand, Anders Härm, the curator of the Költer Prize, has repeatedly stressed the importance of a new work commissioned for the exhibition. And I must admit that these new works are important indeed. At least one of them, the 2011 winning work by Yevgeny Zolotko, now belongs to the Art Museum of Estonia, and perhaps it will soon purchase another winning work, Jaanus Samma's further development of his Költer Prize project, which is currently representing us at the Venice Biennale.

And I think in many cases – for example, with Yevgeny Zolotko, Jass Kaselaan and now Edith Karlson too – we can see that the new work has served as an excuse for starting something new. The format of the Költer Prize seems to somehow make artists want to show what a long way they have come from their earlier key work.

I would like to be a little provocative at this point. As the winner of this year's Költer Prize is yet to be announced at the moment of our talk (13. V 2015 – *Ed.*), we might speculate who it will be. When I checked out the nominees at home before going to the exhibition, I was rather hesitant, but after reading your article in Eesti Ekspress,⁴ where you introduced their works, and having now finally visited the exhibition, I would dare to predict that the winner will be Anu Vahtra. However, this decision will be surprising in a way, since for the very first time the prize will be awarded for an old work.

Yes, I also believe that Anu Vahtra will be the winner, and the People's Choice Award goes to Edith Karlson.

I totally agree (29. V 2015 it became clear that these predictions were correct – *Ed.*).

But we shall see how things look to the panel of judges who haven't seen the original version of Anu Vahtra's work, which clearly affects our assessment right now.

An international panel of judges is another thing I have always liked about the Költer Prize. While I praised the Purvītis Prize for the fact that the nominees are selected based on a specific exhibition, so that I understand the reason behind their nomination, I still believe it is a much better solution for the sustainability of the event that the panel of judges primarily assesses the exhibition itself and not a new presentation of an earlier display, which may or may not work in the new space.

The paradox I tried to point out is that Anu Vahtra's reproduction is better than her new work. All in all, this competitive context in which the Költer Prize gives reason to strive for a successful exhibition, is very fruitful. In the case of the Purvītis Prize, the eventual exhibition is much more determined by whether the designer and curator of the exhibition will succeed in their work or not.

Even the fact that everything is summarised in the catalogue will place artists in a position where they have to think about their next step. It doesn't happen very often here that the entire body of work of predominantly young artists is summarised and they can leave behind this stage in their creative career.

Anu Vahtra
Seisavad müürid, külmalt
ja sõnastult
2015, installatsioon
EKKM-i näitusevaade,
foto autor Johannes Säre
Kõik õigused kunstnikul

Anu Vahtra
The Walls Stand,
Speechless and Cold
2015, installation
Exhibition view at EKKM,
photo by Johannes Säre
Courtesy of the artist

igavad? Ma olen veendunud, et kirjutaksin samas olukorras ka ise täpselt sama igavalt.

Aga olgem nii igavad. Formaadil on kindel funktsioon, sa sõnastasid selle võib-olla konkreetsemaltki, kui see üldiselt mõeldud on, aga see ta funktsioon on. Kui siin natuke taga rääkida, siis eelmisel aastal, kui Andreas Trossek kataloogi kirjutas, väljendas OÜ Visible Solutions nördimust, et Trosseki seisukohti võis lugeda kui kriitilist positsiooni, mis Köler Prize'i kataloogi formaadi juures ei ole kohane. Võib oletada, et Trosseki motiiviks oligi just püüe formaati elavdada. Kuid ka mulle tundub, et kriitika ei ole Köleri kataloogis kohane positsioon, sest see mängib kunstnikke žüriile erinevalt välja ning seeläbi läheb kaotsi neutraalsus, millega paratamatult kaasneb teatav koolipoisilikkus: asi on hea hinde peale ära tehtud, aga intriigi ei ole...

Indrek Grigor ja Hanno Soans on kunstiteadlased, kuratorid ja kriitikud.

1 Liisa Kaljula, *Köler Prize, igakevadine bobukaarikute võiduajamine*. – KUNST.EE 2014, nr 2, lk 67–69.

2 *Vt nt: Hanno Soans, Köler Prize'i neljas raund – prominentidest*. – Eesti Ekspress 14. V 2014.

3 *Hanno Soans, About the Köler Prize, generally*. – Estonian Art 2014, no 1, lk 15–17.

4 *Hanno Soans, Koos Köleriga nüüdisaega*. – Eesti Ekspress 7. V 2015.

I have one more question. We have been picking on the artists as well as the format of the Köler Prize exhibition, but now would be the time for some self-criticism.

I understand the format and function of the Köler Prize catalogue: basically, it is a means for introducing the nominated artists to the international panel of judges. The authors of the catalogue texts have changed from year to year, but when it comes to the content, there have only been minor changes over the years, and the texts themselves, let's face it, are simply boring. I was struck by self-critical depression when reading these. Hanno, you were the author of the 2013 catalogue. Tell me, are we really that boring? I am convinced that my own writing in the same situation would be equally dull.

But let us be boring then! The format serves a certain function. Perhaps you phrased it even more straightforwardly than it was generally meant, but this is precisely its function. To talk a little behind people's backs: last year, when Andreas Trossek wrote the catalogue, Visible Solutions LLC expressed their dissatisfaction that Trossek's views could be interpreted as a critical position, which is not appropriate considering the format of the Köler Prize catalogue. We can assume that Trossek tried to bring more life to the format. But it seems to me too, that criticism is not an appropriate position in the Köler Prize catalogue, because it places artists in a different light before the panel of judges, and we lose the neutral tone which, in a way, inevitably means that the task is correctly completed in a school-like manner, but there is no intrigue in it...

Indrek Grigor and Hanno Soans are art historians, curators and critics.

1 Liisa Kaljula, *Köler Prize, the Annual Spring Chariot Races*. – KUNST.EE 2014, no 2,

pp 67–69.

2 See, for example: *Hanno Soans, Köler Prize'i neljas raund – prominentidest*. – Eesti Ekspress 14. V 2014.

3 *Hanno Soans, About the Köler Prize, generally*. – Estonian Art 2014, no 1, pp 15–17.

4 *Hanno Soans, Koos Köleriga nüüdisaega*. – Eesti Ekspress 7. V 2015.

